

Тајанствени врт

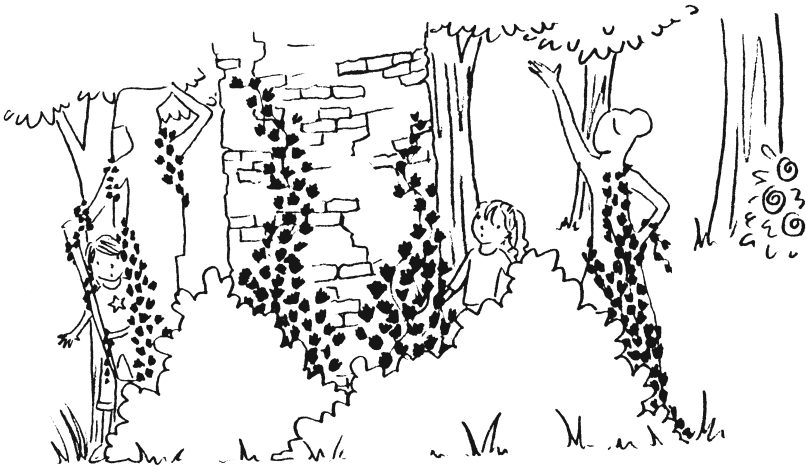
„Ох!“, узвикну одушевљено Рејчел Вокер осврћући се. „Какво дивно место за пикник!“

„То је тајанствени врт“, рече Кирсти Тејт. Очи су јој блистале.

Стајале су у једној великој башти. Чинило се да веома, веома дуго нико није крочио у њу. Око стабала су расле

ружичасте и беле руже и испуњавале
ваздух слатким мирисом. Врт су
красиле статуе од белог мермера напола
скривене зеленом пузавицом, а у
средици се дизао стари камени торањ.

„Овде се некада налазио Месечев
замак“, рече господин Вокер, гледајући у
свој туристички водич. „Али од њега је
остао само овај торањ.“

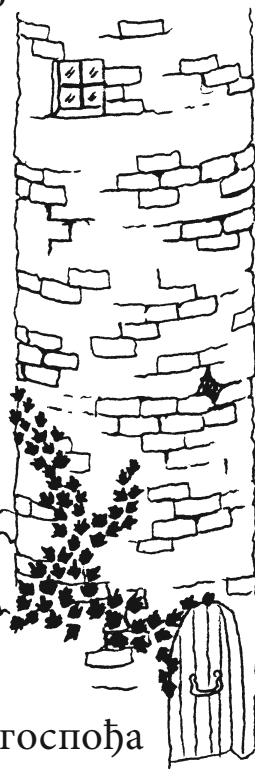
Рејчел и Кирсти загледаше се у оронули торањ. Жути камен се пресијавао на сунцу. Био је сав обрастао меком зеленом маховином. На врху торња угледаше мали, четвртасти прозор.

„Баш као онај у којем је становала Мотовилка“, рече Кирсти. „Питам се да ли бисмо могле да се попнемо до врха.“

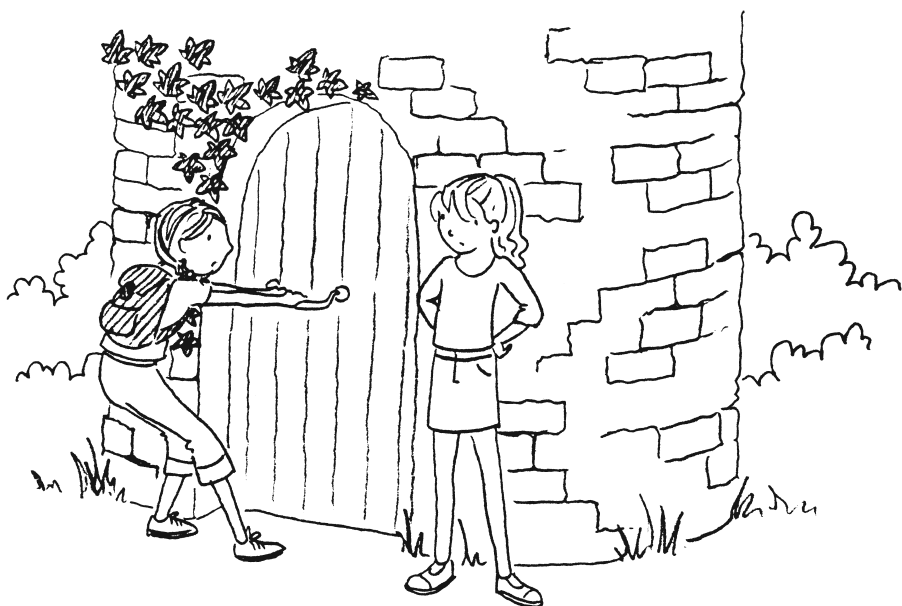
„Хајде да пробамо!“, узвикну Рејчел весело.

„Желим да истражим читав врт. Смемо ли, мама?“

„Само идите“, насмеши се госпођа Вокер. „Тата и ја ћемо спремити ручак.“ Она отвори корпу са храном. „Али немојте се предуго задржати, девојке.“

Рејчел и Кирсти потрчаше ка улазу у торањ. Кирсти повуче тешку гвоздену ручицу. Али, врата бежу закључана.

Рејчел је била разочарана. „Ох, каква штета!“, рече она.

Кирсти уздахну. „Да, надала сам се да ћемо у њему пронаћи Ферн, зелену вилу.“

Рејчел и Кирсти имале су једну тајну. Током одмора на Кишном острву помагале су вилама дугиних боја. Виле је из Вилинске земље својом чаролијом протерао Старац Мраз, оставивши је без боја. Тек кад се свих седам вила буду вратиле кући, Вилинска земља ће опет засијати старим сјајем.

„Ферн“, позва Рејчел тихо. „Јеси ли ту?“

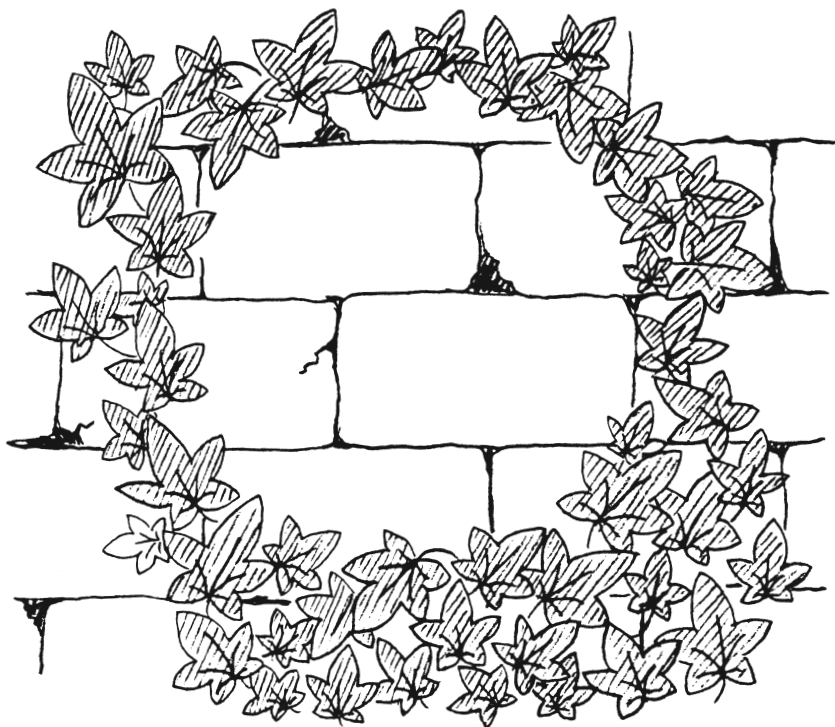
Ту... Ту... Ту...

Њене речи су одјекивале, одбијајући се о камење. Рејчел и Кирсти задржаше дах и сачекаше. Али, нису чуле ништа осим шуштања лишћа на ветру.

„Ово је дивно место“, рече Кирсти.
„Једноставно *осећам* да у њему има
магије.“ Она уздахну и показа: „Рејчел,
погледај ову пузавицу!“

Рејчел је зурела у пузавицу. Сјајно и
густо зелено лишће покривало је скоро
читав зид, али је на једном месту расло у
облику савршеног круга.

Рејчел осети како јој срце брже куца.
„То личи на вилински прстен!“, рече
она. Оптрча око торња да боље погледа,
саплете се о пертле својих патика и
умало паде.

„Пази!“, рече Кирсти,
хватајући Рејчел за руку.

Рејчел седе на камен
обрастао маховином
да веже пертлу. „Овде
је све зелено“, рече
она посматрајући
густу траву и
крошње дрвећа. „Ферн је
сигурно ту негде.“

„Хајде онда што
пре да је потражимо“, рече Кирсти
задрхтавши. „Да је вражићи Старца
Мраза не пронађу пре нас!“

Старац Мраз послао је своје слуге вражиће на Кишно острво. Желео је да спречи повратак вила у Вилинску земљу.

„Одакле да почнемо?“, упита Рејчел устајући.

Кирсти се насмеја. „Сва си зелена!“, рече она.

Рејчел се окрену да погледа. Њена сукња од тексаса била је отпозади сва зелена и прашњава. „То је сигурно од маховине“, гунђала је, отресајући сукњу.

Прашина полете у ваздух. Блистала је и пресијавала се на преподневном сунцу. Где год би пала на земљу, ницали су сићушни зелени листићи, а ваздух се испунио мирисом свеже покошене траве.

Рејчел и Кирсти се згледаше.
„Вилински прах!“, узвикнуше углас.